Kedves Tesi,

Én is emlékszem a mi közös „egyetemünkre", de még magyar, de még hátsóra!

Csakhogy akkor igazából nem is én oktattam itt a színpadon, hanem egy „William" nevű tanár úr, aki fiatal korában állítólag vadorzó volt Stratford-on-Avon-ban.

A „ő" iskolapadjában, az „ő" ifjúkorától valóban együtt okosabb, bátrabb, szenvedélyesebbé, legalább is akkor, arra a rövid időre valami olyannak képzelhetik magukat.

Shakespeare a színházba akkor nap-mint nap „költővé" nőtték. Vagyis „teljes emberré" a „szent-tudor" helyett, akivé mindannyiunkat szét-tépnek a hétköznapok taposó-malmai. /.

Te ennek az „emberi embernek",
„költő-embernek" vagy és vérrel
ennek teljességű hangzásra, mert
meg tud szólalni általad és benned
az élet egész zenekara.
Az én érdemem annyi, hogy segít-
-hettem akkor összehangolni a
belőled feltörő műzika elemi
erejét, tenger-rigását.

És mert tudom, mennyire kedveled
a verseket - ideírok Neked egy
kevésre ismert Shakespeare-tró-
-diátát.
Még Gyurkus keiztette a hurras
években, akkor kiszűrte a „Nyúgat."
Ha összehasonlítod Szabó Lőrinc
fordításával, a Szabóé szebb, szín-
-tabb és folyékonyabb. Az Gyurkóé
viszont nehéz nyelvű, gyönyörű,

szavedélyről földobló – de oroszlán-
-gyan mégis „shakespeareibb", legy-
-lább is vele.

Nagyon szeretem, mert keserű,
szenvedélyes esdeklés a szeretet után,
és – tapasztalatból tudjuk – minél
esdeklőbb, annál reménytelenebb.

/

4.

Shakespeare 73. szonettje

(Gyurkics.)

Az évből én az őszidő" vagyok,
Mikor fanyalg csak tenyleng már a dérbe,
Sárgás - amint elidegenik fagyok -
Cúpnak a templomkarzat, madárnuszélen.

A napszakból vagyok az éjszaka
Alkonyodóban, alvóvá áttalálva
Éj vadjába oszlott napfok magam -
Nyugvás prédája és halálnak mása.

A tűzből meg vagyok csak a zsarát,
Újjászülése hamván ágyasítva
És ottlétében várva a halálát -
Emésztve attól, mi ébet etette.

Ezt véssd eszedbe, hogy szeress tenéled
Szaggyon szeressen, ki halálosabbnak.

Erekután úgyis mint „őszidő"
úgyis mint régi műbarátnak
és barátod
Köszöni megemlékezésed és
szeretettel köszönt

Vadászdy Kálmán

1980. II. 2.